

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 12 0 К 002397 13 Кж
Бања Лука, 28.3.2013. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија др Вељка Икановића, као предсједника вијећа, Горане Микеш и Драгомира Миљевића, као чланова вијећа, уз судјеловање записничара Софије Рибић, у кривичном предмету против оптуженог Ј. М., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалбама окружног тужиоца у Бијељини, оптуженог и његовог браниоца, адвоката Б. Б. из Т., изјављеним против пресуде Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002397 11 К од 29.10.2012. године, након одржане сједнице вијећа, којој су присуствовали замјеник Главног републичког тужиоца Светлана Брковић, оптужени и његов бранилац, донио је дана 28.3.2013. године,

П Р Е С У Д У

Одбијају се, као неосноване, жалбе окружног тужиоца у Бијељини, оптуженог Ј. М. и његовог браниоца, те потврђује пресуда Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002397 11 К од 29.10.2012. године.

О б р а з л о ж е њ е

Побијаном пресудом Окружног суда у Бијељини број 12 0 К 002397 11 К од 29.10.2012. године, оглашен је кривим оптужени Ј. М., због кривичног дјела угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС), те осуђен на казну затвора у трајању од 2 (двије) године. На основу члана 61. КЗ РС, оптуженом је изречена мјера безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 (једне) године, рачунајући од дана правоснажности пресуде. Оптужени је обавезан да накнади трошкове кривичног поступка у износу од 1.420,00 КМ, те паушала у износу од 200,00 КМ. Оштећени М. Н., са имовинскоправним захтјевом, упућен је на парницу.

Против наведене пресуде жалбе су, благовремено, изјавили окружни тужилац у Бијељини, оптужени и његов бранилац, адвокат Б. Б. из Т.

Окружни тужилац у Бијељини је жалбу изјавио због одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се преиначи побијана пресуда и оптуженом изрекне већа казна затвора.

Жалбе оптуженог и његовог браниоца, изјављене су због битних повреда одредаба кривичног поступка, погрешно и непотуно утврђеног чињеничног стања, повреде Кривичног закона и одлуке о кривичној санкцији, са приједлогом да се жалбе уваже, побијана пресуда преиначи и оптужени ослободи оптужбе или да се пресуда укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење.

Одговори на жалбе нису поднесени.

У сједници вијећа, замјеник Главног републичког тужиоца, изложила је жалбу окружног тужиоца у Бијељини, те подржала аргументе и приједлог из те жалбе. Бранилац оптуженог је изложио жалбу, остајући код приговора и приједлога садржаних у њеном образложењу, а оптужени је изјавио да подржава ту жалбу, те да остаје код жалбе коју је лично изјавио. Замјеник Главног републичког тужиоца је предложила да се жалбе оптуженог и његовог браниоца, одбију, као неосноване, а оптужени и његов бранилац, предложили су да се жалба тужиоца одбије, као неоснована.

Испитујући побијану пресуду у смислу одредбе члана 320. Закона о кривичном поступку Републике Српске („Службени гласник Републике Српске“, број 53. од 11. јуна 2012. године, у даљем тексту: ЗКП РС), одлучено је као у изреци ове пресуде из слиједећих разлога:

Изрека побијане пресуде је разумљива, са јасним чињеничним описом радње који саджи све битне елементе бића кривичног дјела за које је оптужени оглашен кривим и такав опис је у свему усаглашен са разлозима о одлучним чињеницама датим у образложењу те пресуде, дакле, и у погледу разлога о узроку предметне саобраћајне незгоде. Ради тога су без основа приговори изнесени у жалбама оптуженог и његовог браниоца, засновани на тврдњи да је побијана пресуда захваћена битним повредама одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке к) ЗКП РС, у форми неразумљивости изреке пресуде и њеној противријечности са датим разлозима о одлучним чињеницама.

Надаље, на самој чињеници да су неки доказни приједлози одбране одлуком суда одбијени, супротно аргументима из жалби оптуженог и његовог браниоца, не може се заснивати тврдња о повреди права на одбрану. Наиме, у конкретном случају, претресно вијеће првостепеног суда, у складу са овлаштењима из одредбе члана 278. став 2. ЗКП РС, одбило је приједлог одбране за ново саобраћајно вјештачење и вјештачење механизма повређивања оштећеног, и за такву одлуку, у смислу обавезе из одредбе члана 304. став 7. истог Закона, у побијаној пресуди су дати образложени разлози. Ради тога су без основа приговори из ових жалби и тврдња о почињеној битној повреди одредаба кривичног поступка из члана 311. став 1. тачке г) ЗКП РС. Коначно, питање да ли је одбијање наведених доказних приједлога одбране имало негативне рефлексије на потпуност и правилност чињеничне основе побијане пресуде, овај суд је цијенио у оквиру жалбеног основа погрешно или непотпуно утврђеног чињеничног стања. У вези са наведеним, а имајући у виду диспозицију наведене одредбе члана 278. став 2. ЗКП РС, без основа су и приговори из ових жалби о повреди принципа једнакости странака у поступку, који је садржан у одредби члана 11. ЗКП РС, јер одбијањем наведених доказних приједлога одбране, уз

предходно прихватање неких других, као потребних (саобраћајно по вјештаку Ц. Л. и медицинско вјештачење, саслушање свједока), објективно се не стиче утисак да је тужилачка страна фаворизована у овом поступку, са аспекта могућности да се изводе докази на главном претресу, као и у начину на који су, приликом доношења побијане пресуде, оцијењени сви изведени докази оптужбе и одбране од страна првостепеног суда.

Изнесеним приговорима жалби оптуженог и његовог браниоца, није доведена у сумњу правилност чињеничних утврђења и закључак побијане пресуде у погледу кршења саобраћајних прописа од стране оптуженог критичне прилике, којима је проузрокована предметна саобраћајна незгода, а које су од значаја за правну оцјену дјела и степен кривичне одговорности оптуженог, нити ваљаност датих разлога у образложењу те пресуде у погледу ових одлучних чињеница.

Наиме, према утврђењу те пресуде, предметну саобраћајну незгоду, у којој је смртно страдао М. Н.1, скривио је оптужени, који је, критичне прилике, управљајући путничким моторним возилом на магистралном путу Б.-П. М., са концентрацијом алкохола у крви од 1,34 промила, предузео радњу скретања у лијево у правцу насеља Н. Д., а да се предходно није увјерио да ту радњу може безбједно извршити по друге учеснике у саобраћају, због чега је на лијевој коловозној траци, гледано у правцу његовог кретања, дошло до фронталног судара предње десне стране возила са предњим дијелом мотоцикла, којим је управљао М. Н.1, а који се кретао из правца П. М., својом десном коловозном траком и долазио у сусрет оптуженом.

Критичком и садржајном анализом налаза и мишљења саобраћајних вјештака оптужбе Г. М., одбране Ц. Л. и Б. Ц, којег је ангажовао првостепени суд (са аргументима за изнесене закључке у погледу узрока који су довели до ове саобраћајне незгоде), појединачно и у међусобној повезаности, те у повезаности са другим спроведеним доказима, првостепени суд је правилно прихватио, као вјеродостојне, налазе вјештака Г. М. и Б. Ц., и о томе дао ваљано образложене разлоге. Ови налази су сагласни у битним чињеницама, које се односе на конкретне саобраћајно-техничке услове и пропусте оптуженог у стварању опасне ситуације скретањем улијево (ка споредном путу за неселе Н. Д.), а да при томе није пропустио мотоцикл којим је управљао оштећени и који је долазио из супротног смјера и задржавао правац свог кретања. Сагласни су и у погледу пропуста оптуженог у самој радњи скретања улијево, коју није започео на безбједан начин јер је започео скретање на око 8 метара и под оштрим углом у односу на уздужну осу коловоза и тиме продужио пут и вријеме скретања, као опасну ситуацију у конкретним саобраћајним условима. Сагласни су и у погледу мјеста контакта возила и мотоцикла (на лијевој коловозној траци гледано у правцу кретања возила оптуженог), утврђујући и пропусте оштећеног у виду недозвољене брзине.

Дати су и детаљни и ваљано образложени разлози за неприхватање налаза и мишљења вјештака одбране Ц. Л., који мјесто контакта налази на десној коловозној траци, гледајући у правцу кретања оптуженог, а недозвољену и екстермну брзину мотоциклисте, одређује као искључиве пропусте у овој саобраћајној незгоди. Таква утврђења, првенствено мјеста сударне позиције,

немају подлогу нити у саобраћајно-техничким траговима пронађеним на лицу мјеста приликом увиђаја, дакле у материјалним доказима (записнику о увиђају, скици лица мјеста и фотодокументацији).

На основу наведених налаза вјештака Г. М. и Б. Ц., који су сагласни у одлучним чињеницама, првостепени суд је извео правилан закључак да је предметна саобраћајна незгода узрокована кршењем саобраћајних прописа наведених у изреци побијане пресуде од стране оптуженог и за такав закључак су дати ваљани и детаљно образложени разлози. Правилност тих разлога се не може оспорити аргументима из жалби оптуженог и његовог браниоца и њиховим заједничким настојањем да се узрок предметне саобраћајне незгоде, и поред чињенице да се оштећени мотоциклом кретао својом десном коловозном траком, угради у његове пропусте и, неспорно, већу брзину којом се кретао од дозвољене.

Надаље, према утврђењу побијане пресуде, које жалба не оспорава, оптужени је критичне прилике управљао моторним возилом са концентрацијом алкохола у крви од 1,34 промила. Оваква вриједност алкохемије, према налазу вјештака одбране др В. К., узрокује поремећај психофизичких функција, тако да су изражени психомоторни поремећаји, да је извођење финих и прецизних покрета отежано ради чега се јављају сметње вида и слуха, а адаптација на простор све више слаби, усљед чега безбједно управљање моторним возилом очигледно није могуће.

Цијенећи све наведено, и у погледу облика виности, побијана пресуда је дала ваљане разлоге, и њихова правилност се не може оспорити жалбеним приговорима оптуженог и његовог браниоца. Правилно је у побијаној пресуди утврђен психички однос оптуженог према основном дијелу (евентуални умишљај), јер је оптужени кршењем више саобраћајних прописа, наведених у изреци побијане пресуде, био свјестан да таквом непрописаном возњом и у стању алкоколом компромитоване способности, како то појашњава вјештак др К., може угрозити јавни саобраћај и довести у опасност живот људи, па када, и поред тога, управља моторним возилом у јавном саобраћају, он пристаје на наступање такве последице, док према тежој последици поступа из нехата (свјесног), јер олако држи да до такве, смртне последице, неће доћи.

На основу потпуних и правилних чињеничних утврђења, правилно је првостепени суд радње оптуженог, за које је побијаном пресудом оглашен кривим, квалификовао као кривично дјело угрожавања јавног саобраћаја из члана 410. став 3. у вези са ставом 1. КЗ РС, па приговори из жалби оптуженог и његовог браниоца, којима се оспорава правна оцјена дјела, са аспекта умишљајног поступања оптуженог у односу на основно дјело и тиме правилна примјена Кривичног закона, нису основани.

Овај суд је испитао побијану пресуду у погледу одлуке о казни и то у вези са жалбеним аргументима окружног тужиоца у Бијељини, оптуженог и његовог браниоца, налазећи да ти супростављени аргументи, којима се оспорава правилност и законитост побијане пресуде и у овом сегменту, нису основани.

Аргументима из жалбе тужиоца, указује се на већи значај отежавајућих околности, првенствено на степен кривичне одговорности оптуженог, та да је оштећени, који је смртно страдао у предметној саобраћајној незгоди, био млађе животне доби, и тиме на нужност изрицања казне затвора у дужем трајању. Насупрот томе, аргументима из жалбе оптуженог и његовог браниоца, указује бројне утврђене олакшавајуће околности, које је првостепени суд правилно утврдио, а које се односе на личне и породичне прилике оптуженог и допринос оштећеног настанку незгоде, са тврдњом да исте нису, у поступку одмјеравања казне, у довољној мјери цијењене.

У оквиру општих правила о одмјеравању казне, прописаних одредбом члана 37. став 1. КЗ РС, по оцјени овог суда, првостепени суд је дао правилан значај и ваљано образложење о свим олакшавајућим и отежавајућим околностима, а то су управо оне околности које жалбе наглашавају, ради чега нису основани супротстављени приговори жалби овом сегменту побијања пресуде. У побијаној пресуди су дати ваљани и детаљно образложени разлози за сваку од утврђених околности које су од значаја за висину казне, те ваљани разлози за закључак да је казна затвора изречена првостепеном пресудом, у трајању од 2 (двије) године, довољна и потребна мјера казне, да је сразмјерна тежини почињеног дјела и степену кривичне одговорности оптуженог и да одговара принципима индивидуализације казне, а све у циљу постизања сврхе кажњавања, прописане одредбом члана 28. КЗ РС.

Одлуку о изреченој мјери безбједности забране управљања моторним возилом „Б“ категорије у трајању од 1 (једне) године од дана правоснажности пресуде, правилно је првостепени суд донио на основу члана 61. КЗ РС, цијенећи да је иста потребна и да је у сразмјери са опасношћу која произилази из околности под којима је дјело извршено, а које се односе на степен кршења саобраћајних прописа и проузроковану посљедицу.

Цјенећи наведено и примјеном члана 327. ЗКП РС, одлучено као у изреци ове пресуде.

Записничар
Софија Рибич

Предсједник вијећа
др Вељко Икановић

За тачност отправка овјерава
руководилац судске писарнице
Амила Подрашчић